

til vi kunne faae Lovforslag gennemførte om Tilskadefomme og om Sygekasser, tror jeg virkelig ikke vi kunne ret godt forsvare. Jeg kan heller ikke se, hvad beslægget Forhold de staa i, i den Grad, at det er en Nødvendighed at koble dem sammen. Der er blevet talt en hel Del om, at den halve Million var som en Draabe i Havet. Jeg vil ganske vist indrømme, at hvis det var det eneste Middel, som Lovforslaget kunde frembringe, nemlig denne halve Million af Statskassen, saa vilde det være aldeles forsvindende, men det kunne vi være saa temmelig overbeviste om, at Kommunerne ville have den største Tilbøielighed til at komme Statskassens Tilskud i Møde med et lige saa stort Tilskud, og naar det kommer til, bliver det samlet 1 Million Kr., hvilket vil gjøre saa Meget, at en Kommune med 1,000 Indbyggere vil saa altid have 500 Kr. til Uddeling til gamle Arbejdere, og det vil ikke forslaa saa ubetydeligt, som dersom vi gaa den Vej, der er fremsat af det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) i hans Forslag om Fattiglovgivningen, eller den Vej, som et høitæret Medlem af det andet Thing har foreslaaet, nemlig den, at det skulde begynde med fuldt Tilskud ved 60 Aars Alderen. Saa vil der ganske vist behøves en stor Kapital, men det maa erkjendes, at Mangfoldige af de Gamle, som ere i en Alder af mellem 60 og 70 Aar og forøvrigt sidde i smaa Kaar, godt kunne sidde og hjælpe noget til selv. Naar de ere komne saa vidt, at deres Børn ere opdragne, og de selv ere nogenlunde rørige, kunne de godt selv hjælpe sig en Del uden og en Del med en ganske forsvindende Støtte og Bidrag. Naar de derimod blivde ældre og mere affældige, saa stal der Mere til. Jeg synes, at Kommunen har god Sikkerhed for gennem den Vej at komme Alderdomsklassen til Gode, fordi Sogneraadene, der selv give mindst et lige saa stort Bidrag, kjende saa godt alle de Gamles Forhold og den Trang, der er til Stede, og de ere ganske vist ikke tilbøielige til at give ud over, hvad de anse for nødvendigt og nødvendigt. Derfor synes jeg, at Regjeringen kan være sikker paa, at ingen af dens Midler gaa til Spilde eller blive anvendte til upærdige Trængende. Jeg mener, at man i det Grundlag, som jeg har tilladt mig at fremsætte, kan have Sik-

kerhed for en human Anvendelse af Statskassens Midler, saa jeg havde virkelig haabet paa en noget bedre Tilslutning, end jeg har faaet, fra den høitærede Kultusminister. Nu vil jeg til Slutning udtale det Haab, at den høie Regjering vil tage det alvorlige Spørgsmaal under Overvejelse til næste Samling og saa forhøjbentlig i den Samling fremsætte et Forslag, som kan være overkommeligt baade for Kommunerne og Staten, for jeg finder den Sammenlutning mellem Staten og Kommunerne med Hensyn til Alderdomsforsørgelse saa aldeles naturlig, og jeg vil sige, at selv om vi faae senere en almindelig Forsørgelseslovgivning, saa er dette Forslag her altid et nødvendigt Supplement, og den Forsørgelseslov, som kunde springe ud af dette Forslag, vilde saa kunne give de nuværende Gamle strag en Understøttelse i deres Alderdom; thi vi kunne med Sikkerhed forudsætte, at der vil gaa mange Aar hen, inden vi komme til en almindelig Alderdomsforsørgelse, og selv til den Tid, i en lang Fremtid ville Mange slet ikke kunne komme med til en Alderdomsforsørgelse paa Grund af Principet „Hjælp til Selv-hjælp“, fordi Mange i deres Ungdom ere ube af Stand til at være saadanne Tilskud til en Alderdomsforsørgelse, som ere nødvendige. Saa fra hvad Side jeg end ser det, kan jeg ikke se Andet, end det er en Pligt og Nødvendighed, at vi i nogen Maade komme til at opfylde den Forpligtelse, vi staa i. Overfor den Gjæld, vi staa i til den store Arbejderklasse, maa vi absolut saa hurtigt som muligt faae en Indretning i Stand i Lighed med eller paa Grundlag af det, som jeg her har fremsat, eller maaste paa Grundlag af det, som det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) og det ærede Medlem i det andet Thing har fremsat, men som vil blive langt mere kostbart og komme Udskillige til Gode, som i Grunden ikke have Trang dertil. Det er det Fortrin, som det forekommer mig, at mit Forslag har frem for deres, at det fordrer ikke nær saa store Midler for at komme den virkelig Trang til Gode i den Grad, at de kunne se en nogenlunde sorgfri Alderdom i Møde. Det er Grunden til, at jeg vil særlig rette en indtrængende Opfordring til det ærede Ministerium om til næste Samling at tage det Spørgsmaal alvorlig under Over-